

Dokters als Dexter

Ewout Hoorn is internist in opleiding. Zijn columns verschijnen maandelijks op www.medischcontact.nl.

beeld: De Beeldredactie, Ruud van Zwet

Mijn vriendin houdt van Dexter. Voor wie niet weet wie Dexter is, lijkt dit misschien een zorgelijke mededeling. Maar Dexter is niet haar minnaar – althans niet fysiek. Dexter is een sympathieke seriemoordenaar in de gelijknamige serie, waarvan in Nederland inmiddels vier seizoenen zijn uitgezonden door de VPRO. Ik ben zelf de aanstichter, want ik heb Dexter aan haar voorgesteld. Nadat ze flarden van de serie had gezien en terloops mompelde dat haar dit een leuke serie leek, hing ik de jolige kerstman uit door haar meteen vier seizoenen cadeau te doen. Nu heb ik mijzelf in een Dexter-marathon gezogen en is zij heimelijk verliefd. En, eerlijk is eerlijk, ook ik vind Dexter sympathiek. Dat is curieus, want – u las het goed – Dexter is seriemoordenaar.

Voor wie de serie nog nooit heeft gezien, een synopsis. Dexter had als kind zijn vader al verloren en moest vervolgens de moord op zijn drugsverslaafde moeder aanschouwen, waarbij hij gedrenkt in haar bloed werd gevonden door een politiemann, die hem adopteerde. Getraumatiseerd voor het leven groeit hij op tot een gevoelloze tiener met zelf de neiging om te moorden. Zijn adoptievader weet zijn morbide neiging zo om te buigen dat hij

alleen echte slechteriken vermoordt. Hij wordt uiteindelijk een succesvol medewerker van de politie, waar hij forensisch onderzoek op bloedspetters verricht. Tijdens kantooruren is hij een sympathiek en enigszins verlegen figuur die helpt om de *bad guys* te vangen, terwijl hij in de avonden zijn eigen bloeddorstige driften uitleeft. Een Jeekyll & Hyde dus, met freudiaanse trekjes. De serie is wat psychologen netjes noemen een *mindfuck*. Als kijker word je namelijk volledig verward achtergelaten met enerzijds sympathie voor Dexter en zijn slachtofferkeuze, en anderzijds de afschuw over zijn daden.

Zonder dokters met seriemoordenaars te willen vergelijken, helpt enige schizofrenie ook in het artsenvak. Immers: je moet voldoende empathie voor de patiënt hebben, maar ook weer niet zoveel dat je 's nachts wakker ligt van elk schrijnend geval. Lopen dokters ook het

risico om Dexters te worden? Die vraag kwam aan bod in een studie in de Medical Journal of Australia, waarin onderzocht werd welke dokters psychiatrische stoornissen ontwikkelden. Wat bleek? Neurotische of introverte dokters van jonger dan veertig in een solopraktijk die meer dan zestig uur per week werken en het afgelopen jaar geen vakantie opnamen, liepen risico op psychiatrische stoornissen.

Mijn vriendin zei laatst dat zij mij op Dexter vindt lijken. 'Uiterlijk dan', zei ze te laat, nadat ze besepte dat ze me zojuist voor seriemoordenaar had uitgemaakt. Zolang ik op Dexter lijk, maak ik me in ieder geval geen zorgen dat zij vreemdgaat met deze virtuele figuur. Wel voldoe ik redelijk aan het profiel van de arts met gevaar op psychiatrische stoornissen. Ik ga maar snel mijn vakantie boeken.

Enige schizofrenie helpt ook in het artsenvak

/columns

De online columnisten van Medisch Contact laten zich af en toe ook in het weekblad lezen. Zie voor al hun prikkelende bijdragen: www.medischcontact.nl/columns.

De VPRO zendt waarschijnlijk vanaf 14 mei het vijfde seizoen van Dexter uit (vpro.nl/dexter).

Een link naar het artikel in de Medical Journal of Australia is te vinden onder deze column op www.medischcontact.nl/columns.